

Kameraden,

Aan excuses om “de balans op te maken” en “onze eigen prestaties tegen het licht te houden” is in onze partij meestal geen gebrek. Ik heb er deze keer zelfs twee gevonden: Volgend jaar zijn er verkiezingen én we bestaan inmiddels alweer 70 jaar!

Dus ja, de verleiding is groot om als kritische Jonge Socialist even lekker tekeer te gaan en een paar dra-ma-ti-sche uitspraken te doen over ‘de koers’ van de partij. Ik zou eens op kunnen sommen wat me deze week weer niet beviel aan onze prestaties. En het is al helemáál verleidelijk om bij de collega’s van de JOVD eens mijn beklag te doen dat Jeroen Dijsselbloem alwéér de titel liberaal van het jaar is misgelopen... terwijl hij er toch zo zijn best voor heeft gedaan!

Overigens, en dat zag u vast niet aankomen, zou ik ook best een compliment uit kunnen delen. Een compliment over het feit dat we het Van Waarde-geluid de laatste tijd eindelijk ook aan het Binnenhof horen. Dat al dat harde werk van onze Wiardi Beckman Stichting toch niet voor niks is geweest. Gelukkig kan ik net de verleiding weerstaan om Jesse Klaver hiervoor in het zonnetje te zetten.

Ondanks al deze verleidingen, ondanks het plezier dat ik had in het bedenken van de voorgaande zinnen, ondanks dat dat natuurlijk makkelijk scoren is, vind ik bespiegelingen over ‘de staat van de partij’ eigenlijk niet zo interessant. En weet u wie ook niet? De rest van Nederland. Dit land is wel een keertje klaar met een partij die vooral met zichzelf bezig is. En erger, door onze neurotische neiging tot navelstaren zien we soms volledig over het hoofd hoeveel we eigenlijk te bieden hebben.

Laat ik eens proberen het goede voorbeeld te geven.

Met het Van Waarde-project deed de WBS al een uitstekende voorzet voor onze politiek voor de komende jaren. Goed werk, bestaanszekerheid en verheffing vormen de kern van wat die politiek moet zijn. Daar helpen de Jonge Socialisten onze politici graag aan herinneren.

De vierde opdracht uit Van Waarde is nu bijzonder urgent: binding. Het besef dat we meer op elkaar lijken dan we denken, of je wieg nou in Appelscha of in Aleppo stond. Het besef dat we er samen uit moeten zien te komen, ook al zijn we boos of onzeker over wat er op onze samenleving afkomt. Het besef dat écht samenleven vraagt dat we moeite doen om elkaar te begrijpen.

Dat besef betekent dat de opdracht voor sociaaldemocraten verder gaat dan van de daken schreeuwen dat alle vluchtelingen welkom zijn. Die opdracht betekent dat we ieder mens menswaardig opvangen, maar dat we ook snappen dat een klein dorp in Drenthe niet zomaar 1500 vluchtelingen aan kan. Dat we begrijpen dat mensen zich machteloos voelen als hun omgeving snel verandert, omdat de hoge heren dat nou eenmaal zo besloten hebben. Dat we inzien dat solidariteit nog niet zo makkelijk is, als je jaar na jaar forse bezuinigingen op je bordje kreeg.

Kameraden, als we die opdracht niet goed begrijpen laten we het toneel aan de schreeuwers. Aan de mensen die denken dat je problemen oplost door te schelden, door te bedreigen, door te verdelen. Die mensen hebben het debat wel lang genoeg gedomineerd. Ons verhaal is een ander verhaal. Anders is de binding straks ver te zoeken.

Binding vraagt dus van sociaaldemocraten dat we de zachte krachten mobiliseren. Dat we het gesprek op gang houden, maar tegelijk ook duidelijk zijn over onze waarden. Voor homohaar en verdrukking van vrouwen is geen plek, net zomin als voor antisemitisme en islamofobie. Het is aan sociaaldemocraten om voor onze vrijheid te gaan staan, soms in weer en wind.

De strijd voor binding, voor een ongedeelde samenleving is nauw verbonden met die andere opdrachten in Van Waarde. Want wie samen wil strijden tegen ongelijkheid, moet eerst laten zien dat er een samen is.

Het is de afgelopen jaren te vaak niet gelukt om de strijd voor onze idealen zichtbaar te maken, maar dat betekent niet dat die idealen opeens verdwenen zijn.

Ieder van ons is lid geworden van deze partij met een reden. Onverbeterlijke idealen, een niet te stoppen drang om de wereld te verbeteren. Die idealen hebben we niet alleen tijdens een afdelingsvergadering, maar dragen we elke dag met ons mee. Als we dat in de praktijk brengen, is onze ideale samenleving veel dichterbij dan we denken.

Kritiek op onze leiders is vaak belangrijk en terecht, maar niets of niemand verbiedt ons om zelf aan de slag te gaan, om die strijd voor verandering te voeren. Onze sociaaldemocratische beweging is niet alleen van onze leiders afhankelijk om verandering waar te maken.

Laten we een voorbeeld nemen aan die mensen die zelf de handen uit de mouwen steken.

Aan de jongeren van Young&United, die snaptten dat ze de handen ineen moesten slaan om hun recht op een volwassen minimumloon op te eisen.

Aan de studenten in het Maagdenhuis, die samen opstonden vóór hun idealen, en tégen de bestuurders bedrijfje speelden met hun universiteit.

Aan al die mensen die zich massaal bij de vluchtelingenopvang meldden om hun steentje bij te dragen.

Als Amsterdamse Fries doet het pijn dit te zeggen, maar aan het motto van Feyenoord kunnen we een voorbeeld nemen: hand in hand met onze kameraden moeten we de strijd voor verandering leveren. Binding betekent ook bondgenoten zoeken. Van SP tot ChristenUnie, van de milieubeweging tot Amnesty. De PvdA moet echter niet alleen bondgenoten zoeken, maar vooral zelf een bondgenoot durven zijn. Niet alleen met woorden, maar juist met daden.

Diederik Samsom gaf al het goede voorbeeld met zijn klimaatwet, maar we kunnen nog veel meer dan dat.

Laten we de politiek weer maken wat de politiek moet zijn. Een strijd van ideeën, botsende idealen in een open debat, de wil om het systeem te veranderen. Een strijd die onvermijdelijk samengaat met vallen en opstaan. En zolang we elke keer weer opstaan is dat helemaal niet erg.

Ook wij Jonge Socialisten proberen onze bijdrage te leveren aan die strijd. Dat doen we in minirok op een koude januaridag is, om te protesteren tegen seksueel geweld. Dat doen we door actie te voeren tegen onrechtvaardigde budgetpolissen, omdat iedereen recht heeft op goede zorg. En dat doen we met een schort om in een dampende keuken, om daklozen van een warme maaltijd te voorzien. Iedere bijdrage is belangrijk, omdat iedere bijdrage de wereld van onze idealen dichterbij brengt.

Kameraden,

Wie de geschiedenis van onze partij een beetje kent, weet dat zowel de SDAP als de PvdA er nooit enkel voor één groep mensen is geweest. Wij zijn de partij van binding en verbinding. Hoe verdeelder de samenleving wordt, hoe meer we die partij moeten zijn. Ons ideaal van samen leven heeft aan waarde niks verloren, al zijn sommige politici er alleen maar op uit om de samenleving te verdelen.

Onze idealen zijn het waard om met zelfvertrouwen uitgedragen te worden. Laten we dus beginnen door met z'n allen de schouders eronder te zetten, niet als klapvee, maar als voorhoede. Dat kan ieder van ons in z'n eigen straatje, zonder dat daar een Kamermeerderheid voor nodig is. En dat kunnen we in Den Haag, waar we 36 keer het verschil moeten maken voor de samenleving.

Een samenleving waar je niet zomaar een individu bent, maar altijd verbonden aan een groter geheel.

Wij zijn namelijk de Partij van de Arbeid, de partij van iedereen, en voor iedereen. En dat houden we nog jaren vol.

Dank u wel.